

OOK EEN GOUDEN KOOI BLIJFT EEN GEVANGENIS

DE GOUDEN GEVANGENE

RAVEN KENNEDY

HOOFDSTUK 1

Met de gouden bokaal aan mijn lippen kijk ik door mijn tralies heen naar de show van naakte lichamen.

De lichten zijn opzettelijk gedimd. Maar een enkel vlammetje danst boven de losbandige vormen die als één bewegen. Zeven lichamen, die allemaal toewerken naar één enkele verlossing, terwijl ik hier zit – afgezonderd – alsof ik een toeschouwer bij een sportwedstrijd ben.

De koning heeft me enkele uren geleden hiernaartoe ontboden, toen het heet en lijvig begon te worden met zijn harem van concubines – oftewel zijn Koninklijke Zadels. Hij heeft besloten om zijn plezier vanavond in het atrium te beleven, waarschijnlijk vanwege de akoestiek. En ik moet toegeven: het gekreun echoot inderdaad mooi.

‘Ja, mijn koning! Ja! Ja!’

Mijn ogen vernauwen zich bij het geroep en ik slurp snel wat wijn naar binnen. Ik dwing mezelf om weg te kijken en in plaats daarvan mijn blik op de nachtelijke hemel te richten. Het atrium is enorm. Alle muren en het koepelplafond zijn volledig gemaakt van glazen ramen, waardoor je hier het mooiste

uitzicht in het paleis hebt. Nou ja... als het lang genoeg stopt met sneeuwen om er iets van te kunnen zien.

Momenteel woedt er, zoals altijd, een sneeuwstorm. Witte vlokjes dwarrelen uit de hemel, alsof ze een belofte met zich meebrengen dat de ruiten tegen de ochtend volledig bedekt zullen zijn. Nu kan ik gelukkig nog net een enkele vage ster hoog aan de hemel zien, die tussen de drukkende wolken en het dreigende wit door schijnt. Net als altijd vormt de dikke, bevroren damp een wachtpost aan de hemel, die het uitzicht van me steelt en het voor zichzelf bewaart. Maar toch weet ik een glimp op te vangen en daar ben ik dankbaar voor.

Ik vraag me af of voorgaande vorsten uit vergeten tijden dit atrium op een bepaald moment hebben gebouwd met de intentie dat ze de sterren in kaart konden brengen en de verhalen konden ontcijferen die de goden voor ons in de lucht hebben achtergelaten. Maar toen begon de natuur ze te treiteren en kwamen die ellendige wolken om hun inspanningen te bespotten en de waarheid voor ons te blokkeren.

Of misschien hebben die vorsten van lang geleden deze kamer gebouwd om te zien hoe het glas bedekt wordt met een laagje ijs en sneeuwstormen om zich heen razen, terwijl zij hier konden staan, onaangetast door de uitgestrekte witte kou. Oreaanse vorsten zijn arrogant genoeg om zoiets te doen. De koning is daar het perfecte voorbeeld van, want hij is op dit moment tot aan zijn ballen begraven in een van zijn Zadels. De anderen pronken en spelen met elkaar voor zijn plezier.

Maar misschien heb ik het mis. Misschien is deze ruimte niet gebouwd zodat wij omhoog kunnen kijken, maar zodat de goden omláág kunnen kijken. Misschien brachten die oude vorsten hun Zadels hierheen als een visuele offergave aan de hemelen, zodat die van deze losbandigheid konden genieten. Op basis van enkele verhalen die ik heb gelezen, zijn de goden een stelletje geilaards, dus ik zou ze dat wel nog zien doen. Maar hé, ik veroordeel ze niet. De Koninklijke Zadels zijn erg getalenteerd.

Ondanks het feit dat ik momenteel word gedwongen om toe te kijken en te luisteren naar dat onzedelijke gedrag en ondanks het feit dat de bovenkant van de koepel meestal is bedekt met sneeuw, vind ik het toch fijn om hier te zijn. Hier kom ik het dichtst in de buurt van buiten zijn, van de wind op mijn gezicht voelen of van mijn longen vullen met frisse lucht.

Een lichtpuntje? Ik hoef me er nooit zorgen over te maken dat mijn huid schraal wordt van de wind of dat ik loop te bibberen in de sneeuw. Want de sneeuwstorm ziet er wel héél koud uit.

Ik probeer het leven positief te bekijken, hoewel ik me in mijn eigen menshoge vogelkooi bevind. Een mooie gevangenis voor een mooi relikwie.

‘O, Goddelijkheid!’ roept een van de Zadels – volgens mij Rissa – uit in extase, waarmee ze me uit mijn gedachten haalt. Ze heeft een hese stem, blond haar en een natuurlijke schoonheid over zich heen.

Ik richt mijn blik op het tafereel voor me. Er zijn zes Zadels die hun best doen om te imponeren. Zes is het geluksgetal van de koning – omdat hij de heerser is van het Zesde Koninkrijk van Orea. Hij doet er nogal obsessief over, om eerlijk te zijn. Dat getal lijkt hij altijd wel ergens om zich heen te hebben. Zoals de zes knopen op elk hemd dat zijn kleermakers voor hem maken. De zes punten in zijn gouden kroon. Of de zes Zadels die hij vanavond neukt.

Op dit moment zijn vijf vrouwen en één man zijn vleselijke behoeften aan het bevredigen. De bedienden hebben een bed naar boven gebracht, zodat hij op comfortabele wijze kan genieten. Het lijkt mij nogal een taak om het enorme bed uit elkaar te halen, drie trappen omhoog te dragen en het vervolgens weer in elkaar te zetten, alleen maar om het later weer weg te halen. Maar wat weet ik daar nou van? Ik ben maar gewoon ‘het favoriete Zadel’ van de koning.

Ik trek mijn neus op bij die term. Ik word liever gewoon de favoriet van de koning genoemd. Dat klinkt veel aangener, hoewel het nog steeds hetzelfde betekent.

Ik ben van hem.

Ik leg mijn voeten op de plank voor mijn kooi en leun op de kussens die onder me liggen. Ik kijk toe hoe de kont van de koning samentrekt elke keer als hij in en uit een van de meisjes onder hem stoot. Twee vrouwen knielen ondertussen aan weerskanten van hem op het bed, zodat hij onbeperkte toegang tot hun blote borsten heeft, die hij met beide handen kneedt.

De koning houdt van borsten.

Ik kijk omlaag, naar mijn jurk die is gemaakt van goudkleurige zijde. Het kledingstuk lijkt eerder op een toga dan een jurk, doordat de strook textiel op elke schouder bijeen wordt gehouden met een speld en omlaag waaiert, met een riem van gouden cirkels om mijn taille. Goud is het enige wat ik draag, aanraak of zie.

Alle planten in dit atrium die vroeger vruchtbaar en groen waren, zijn nu levenloos en metaalachtig. De hele kamer, met uitzondering van het heldere glas van de ramen, bestaat uit goud. Net als het gouden beddengoed waar de koning nu op aan het neuken is, net als de stukjes goud die de houtnerven van het bed doorspekken. Zelfs de vloer bestaat uit gouden marmer, met donkere aderen erin gepolijst als bevroren zilte riviertjes. Gouden deurknoppen, glimmende ranken die over vergulde muren kronkelen en metalen zuilen die naar de gewelven reiken om alle rijkdom overeind te houden.

Goud is overal te vinden hier in kasteel Highbell van Koning Midas.

Gouden vloeren. Gouden raamkozijnen. Tapijten, schilderijen, wandkleden, kussens, kleding, serviesgoed, ridderuitrustingen, zelfs de huisvogel is bevroren in een levenloze glans. Alles is van goud, goud en goud, inclusief de hele infrastructuur van het paleis zelf. Elke steen, elke trede en elke zuil.

De buitenkant van het kasteel zal vast wel oplichten als de zon erop schijnt. Al geloof ik niet dat de zon ooit tevoorschijn is gekomen om erop te schitteren, wat een meevaller is voor iedereen die buiten het paleis woont. Als het niet sneeuwt, dan

ijzelt het en als het niet ijzelt, is er meestal wel een sneeuwstorm op komst.

De klokken luiden hier altijd als er een sneeuwstorm aankomt en waarschuwen de mensen om binnen te blijven. En die enorme klok in de toren die zich op het hoogste punt van het kasteel bevindt? Inderdaad, ook van massief goud. En verdomme, wat klinkt die lúid.

Ik haat die klok. De klanken ervan zijn harder dan een hagelstorm op een glazen plafond, maar aangezien het kasteel Highbell heet, neem ik aan dat het níét hebben van een irritante pestklok als godslastering kan worden bestempeld.

Ik heb gehoord dat mensen de klok van kilometers ver kunnen horen. Dus door die luide klok en het oogverblindende goud is kasteel Highbell een beetje opzichtig vanop zijn plek op de top van deze besneeuwde, rotsachtige berg. Koning Midas gelooft niet in subtiel. Hij pronkt graag met zijn beroemde krachten en de mensen buigen er in verwondering voor of smachten er vol jaloezie naar.

Ik loop naar het uiteinde van mijn kooi om mezelf nog wat meer wijn in te schenken, maar de kruik is leeg. Ik frons en probeer de kreten en het mannelijke gegrom achter me te negeren. Een andere Zadel – Polly – wordt nu bereden door de koning en haar lustgeluiden irriteren me als nagels die over een schoolbord krassen. Maar tegelijkertijd doet jaloezie mijn borst ineenskrimpen.

Ik zou écht willen dat ik meer wijn had.

In plaats daarvan graai ik de druiven van mijn fruitschaal en stop ze in mijn mond. Misschien dat die wel fermenteren in mijn maag, zodat ik er een beetje dronken van word? Ik mag toch zeker wel een beetje dromen?

Terwijl ik nog een handje druiven in mijn mond prop, loop ik terug naar de hoek en laat me op de zachte gouden kussens op de vloer zakken. Met de ene enkel over de ander gekruist kijk ik naar de kronkelende lichamen die de koning een mooie show bezorgen.

Drie van de Zadels zijn nieuw, dus hun namen ken ik nog niet. De nieuwe man staat op het matras, volledig naakt, en grote Goddelijkheid nog aan toe, wat is hij knap. Zijn lichaam is in een perfecte mal gegoten. Ik begrijp waarom de koning hem heeft gekozen, want met die gebeeldhouwde buikspieren en dat vrouwelijk ogende gezicht is hij wel érg leuk om naar te kijken. Het is duidelijk dat hij veel traint om elke spier in vorm te houden als hij even niet bezig is met Midas plezieren.

Hij leunt met zijn onderarmen op de bovenste balk van het hemelbed en een vrouwelijk Zadel zit erop als een eekhoorn op een tak. Haar benen zijn wijd gespreid zodat hij haar kan likken. Hun harmonie en de show die ze opvoeren vallen niet te ontkennen.

De derde nieuweling zit op haar knieën voor de man en pijpt hem alsof ze gif uit een slangenbeet probeert te zuigen. En... wauw, ze is er wel érg goed in. Nu snap ik waarom zij is uitgekozen. Ik hou mijn hoofd schuin en maak wat mentale notities. Je weet maar nooit wanneer zoiets van pas kan komen.

‘Je kut begint me te vervelen,’ zegt Midas opeens, waardoor Polly vlug onder hem vandaan kruipt. Hij geeft het meisje met de grote borsten een tik op haar billen. ‘Jouw beurt. Ik wil je kont.’

‘Natuurlijk, mijn koning,’ spint ze, waarna ze zich omdraait en op haar knieën valt. Ze steekt haar kont hoog in de lucht. Hij duwt zich in haar met de glibberige lichaamssappen van Polly nog op zijn pik en de vrouw kreunt hard.

‘Lekker doen alsof, hè,’ mompel ik binnensmonds. Dat kan toch écht niet lekker voelen.

Niet dat ik er ervaring mee heb. Ik ben, dank de Goddelijkheid, nog nooit dáár gemolesteerd.

De geluiden in de kamer worden heviger en luider als een paar Zadels klaarkomen – of ze nou doen alsof of niet – en de koning stoot bruut in zijn vrouwelijke Zadel voordat hij eindelijk met een grom zijn zaad in haar spuit.

Hopelijk is hij nu echt klaar, want ik ben moe en de wijn is op.

Zodra de vrouw onder hem ineen is gezakt, geeft hij haar opnieuw een tik op haar billen, dit keer als teken dat ze moet oprotten. ‘Jullie kunnen allemaal teruggaan naar de harem vleugel. Voor vannacht ben ik klaar met jullie.’

Zijn woorden onderbreken de andere Zadels en hun orgasmen. De man heeft nog steeds een erectie, maar geen van hen klaagt, mokt of negeert zijn bevel. Dat zou wel ontzettend stom zijn.

Ze ontwarren zich snel van elkaar en lopen naakt en netjes op een rij naar buiten, sommigen nog met natte, klevende dijen. Het was een lange nacht.

Ik vraag me af of de Zadels hun geile zaakjes zo meteen in de harem vleugel nog zullen afmaken. Dat is iets wat ik niet weet, want ik mag daar niet komen, dus heb ik geen idee wat hun dynamiek is als de koning er niet bij is. Ik mag helemaal nergens naartoe, tenzij ik in een van mijn kooien zit of bij de koning ben. Als zijn favoriet word ik achter slot en grendel gehouden. Een huisdier dat moet worden beschermd en niet mag ontsnappen.

Ik bekijk Midas nauwgezet als hij zijn gouden mantel omslaat en de laatste Zadel de kamer verlaat. Hem daar zo zien staan, nauwelijks gekleed en verzadigd van zijn sensuele pleziertjes, doet mijn maag samentrekken.

Hij is prachtig.

Hij is niet gespierd – hij leeft graag een erg luxueus leventje – maar hij is van nature slank en breedgeschouderd. Midas is pas in de dertig, wat jong is voor een regerend koning. Dat randje jeugdigheid maakt zijn gezicht zachter. Hij heeft een gebruide huid, ondanks het feit dat het hier alleen maar sneeuwt of regent en zijn haar is blond, met roodachtige honingtinten. Die rode gloed is beter te zien in het kaarslicht. Zijn ogen hebben een diepbruine kleur en hij heeft een aura om zich heen hangen – een zekere charme. Die raakt mij altijd weer.

Ik laat mijn blik verder naar beneden zakken, langs zijn smalle taille en de contouren van zijn slap wordende pik, die nog steeds zichtbaar is onder de zijdeachtige stof.

‘Gun je jezelf wat lekkers, Auren?’

Bij het horen van mijn naam haal ik snel mijn blik van zijn kruis en richt die op zijn grijnzende gezicht. Ik voel mijn wangen warm worden, maar verberg mijn schaamte. ‘Nou ja, het is toch wel mooi om naar te kijken?’ zeg ik, terwijl ik mijn schouder ophaal en hem met een wrang glimlachje aankijk.

Hij grinnikt en komt vervolgens naar de tralies van mijn kooi achter in het atrium toe. Ik hou ervan als hij lacht. Het doet de rupsen in mijn maag kronkelen – geen vlinders. Ik ben jaloers op die vrij rondvliegende krengen.

Hij bekijkt me, van mijn blote voeten tot aan mijn borst. Ik blijf bewegingsloos zitten, ook al heb ik de behoefte te gaan wriemelen onder zijn observerende blik en hou mijn hoofd afwachtend geheven. Ik heb geleerd om onbeweeglijk te blijven, omdat hij dat fijn vindt.

Hij laat zijn blik langzaam over mijn lichaam glijden. ‘Hmm. Je ziet er appetijtelijk genoeg uit om vannacht op te vreten.’

Ik kom soepel overeind zodat de stof van mijn jurk als een waterval neervalt en mijn tenen bedekt. Ik loop naar de tralies toe om voor hem te gaan staan. Ik krul een hand om een van de tralies die ons van elkaar scheiden. ‘Je zou me uit deze kooi kunnen laten om me te proeven.’ Mijn toon is speels en mijn gezichtsuitdrukking zwoel, hoewel ik vanbinnen brand van verlangen.

Laat me eruit. Raak me aan. Verlang naar me.

Mijn koning is een gecompliceerd man. Ik weet dat hij om me geeft, maar de laatste tijd wil ik gewoon... meer. Ik weet dat dat mijn fout is. Ik zou niet méér moeten willen. Ik zou tevreden moeten zijn met wat ik heb, maar ik kan het niet helpen.

Ik zou willen dat Midas naar mij kijkt zoals ik naar hem kijk. Ik zou willen dat zijn borst net zo zeer doet van verlangen

als die van mij. En ook al kan hij me dat nooit geven, toch zou ik willen dat hij wat meer tijd met me doorbrengt.

Ik weet dat dat heel erg onpraktisch is om net dát te willen. Hij is een koning. Hij heeft voortdurend duizenden dingen te doen. Hij heeft plichten die ik nooit zou begrijpen. Het feit dat ik überhaupt een beetje aandacht van hem krijg, is al een feestje waard.

Daarom begraaf ik het verlangen, gooi er denkbeeldig een hele schep sneeuw overheen om het diep in me te verbergen. Ik leid mezelf af. Ik worstel me door de dagen heen. Ik vul mijn uren met alle mogelijke dingen. Maar het maakt niet uit hoeveel mensen ik op een dag zie, ik word nog steeds eenzaam wakker en ga ook zo slapen.

Het is niet de schuld van Midas en het heeft geen enkel nut erover te mokken. Dat zou me toch nergens brengen – en ik leef in een kooi, dus ik ben expert op het gebied van nergens naartoe gaan.

Midas' grijs wordt breder om mijn brutale woorden. Hij is speels vanavond, iets wat ik niet zo vaak bij hem zie, maar waar ik dol op ben. Het doet me denken aan hoe wij waren toen we net vrienden werden. Toen ik een verloren meisje was en hij me kennis liet maken met een ander leven. Hij glimlachte naar me en herinnerde me eraan hoe ik mijn eigen lippen in een glimlach moest plooiën.

Midas werpt nog een onderzoekende blik op mijn lichaam en mijn huid wordt warm van zijn tevreden aandacht. Ik heb een zandloperfiguur, met een royale décolleté, heupen en achterwerk, maar toch is dat niet het eerste wat mensen opvalt aan mij. Ik weet niet eens zeker of het hém wel opvalt.

Als mensen naar me kijken, doen ze dat niet vanwege mijn rondingen of om mijn gedachten te ontcijferen. Nee, ze zijn slechts geïnteresseerd in één ding, en dat is de schittering van mijn huid.

Omdat die goud is.

Niet goudkleurig. Niet gebruind. Niet geschilderd of in goud gedoopt of geverfd. Mijn huid is echt, glimmend, satijnachtig, verguld.

Ik zie eruit als alle andere dingen in het paleis. Zelfs mijn haar en mijn irissen hebben een metaalachtige glans. Ik ben een wandelend gouden beeldhouwwerk, op mijn stralend witte tanden, het wit in mijn ogen en mijn ondeugende roze tong na.

Ik ben een rareiteit, een handelswaar, een gerucht. De favoriet van de koning. Zijn meest waardevolle Zadel. Degene die hij zijn gouden aanraking heeft geschonken en die hij in een kooi boven in zijn kasteel bewaart – mijn lichaam draagt het zegel van zijn eigendomsrecht en begunstiging.

Het vergulde huisdier.

Ik ben de lieveling van Koning Midas, heerser van Highbell en het Zesde Koninkrijk van Orea. De mensen drommen net zo graag samen om mij te zien als dat ze naar dit glinsterende kasteel komen kijken, dat meer waard is dan alle rijkdommen in het hele rijk.

Ik ben de gouden gevangene.

In een prachtige gevangenis.

HOOFDSTUK 2

Mijn vermoeidheid is vergeten nu Midas voor me staat.

Ik focus me volledig op hem, elke zenuw is zich bewust van zijn aandacht. Omdat Midas maar naar me blijft kijken, maak ik van de gelegenheid gebruik om zijn knappe, glatte gezicht en de vastberaden blik in zijn ogen in me op te nemen.

Hoe langer ik naar hem kijk, hoe meer ik hem vergeef dat hij me vanavond hierheen heeft gebracht. Dat hij mij een toeschouwer maakte van het plezier waaraan ik niet mocht deelnemen toen hij de dijen van zijn Zadels spreidde.

Midas steekt een hand uit en glijdt met een vinger langs mijn tralies. 'Je bent me zo dierbaar, Auren,' mompelt hij, zijn stem laag en teder.

Ik verstijf en mijn borstkas krimpt samen tot een stijve, scherpe punt die mijn zenuwen doet oplaaien. Voorzichtig komt hij dichterbij, een vinger strijkt langs mijn wang. Mijn huid tintelt bij het contact, maar ik verroer me niet, te nerveus om zelfs maar met mijn ogen te knippen voor het geval die kleine beweging hem zou doen stoppen met me aan te raken.

Stop alsjeblíeft niet met me aan te raken.

Ik wil wanhopig graag naar voren leunen en tegen hem aan kruipen, door de tralies heen reiken en hem aanraken, maar ik weet dat ik dat niet moet doen. Dus ik beweeg me niet, hoewel ik niet kan voorkomen dat mijn gouden ogen gretig glinsteren.

‘Vond je het leuk om vanavond toe te kijken?’ vraagt hij als zijn vingers voorzichtig naar beneden glijden om over het randje van mijn volle onderlip te strijken. Mijn mond gaat open en mijn adem wordt heviger als die rond het kussentje van zijn duim vloeit – zijn warmte trekt warmte aan.

‘Ik zou meedoen nog leuker vinden,’ antwoord ik, waarbij ik heel goed in de gaten hou hoe zijn vingers met mijn mond bewegen wanneer ik praat.

Midas brengt zijn hand weer omhoog, om een lok van mijn haar aan te raken. Hij wrijft de strengen tegen elkaar en kijkt hoe ze glinsteren in het kaarslicht. ‘Je weet dat je te kostbaar bent om met de andere Zadels mee te doen.’

Ik geef hem een strakke glimlach. ‘Ja, mijn koning.’

Midas laat mijn haar los en tikt op mijn neus voordat hij zijn hand uit de kooi trekt. Het vergt veel zelfbeheersing om stil te blijven zitten, om mijn lichaam niet naar hem toe te buigen als een tak die buigt voor de roep van de wind. Hij waait langs me heen en ik wil buigen.

‘Je bent niet zoals de gewone Zadels die dagelijks bereden worden, Auren. Je bent veel meer waard dan zij. Bovendien vind ik het fijn dat je altijd naar me kijkt. Het maakt me hard,’ zegt hij met een verhitte blik.

Het is grappig hoe hij me tegelijkertijd zowel naar hem doet verlangen als me op verpletterende wijze teleurstelt.

Ook al zou ik het niet moeten doen, ik reageer toch. Dat komt vast door het kronkelende gemis in mijn maag. ‘Maar de andere Zadels nemen me dat kwalijk en de bedienden praten. Denkt u niet dat het beter zou zijn als u me één nacht laat meedoen, zelfs als ik alleen ú aanraak?’ vraag ik. Ik weet dat ik een beetje zielig klink, maar ik verlang naar hem.

Zijn bruine ogen vernauwen zich en ik weet dat ik te ver ben gegaan. Mijn maag trekt nu om een heel andere reden samen. Ik ben hem kwijt. Ik heb de speelsheid van hem afgescheurd als een haveloze strook perkament.

Zijn knappe gelaatstrekken verharden en zijn charme bekoelt als sneeuw die smelt boven kolen. ‘Je bent mijn Koninklijke Zadel. Mijn favoriet. Mijn lieveling,’ leest hij me de les, waardoor mijn ogen naar mijn voeten schieten. ‘Het kan mij geen reet schelen wat de bedienden en Zadels zeggen. Je bent van mij en ik mag met je doen wat ik wil. Als ik je in je kooi wil houden zodat alleen ik bij je kan, dan is dat mijn goed recht.’

Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. *Stom, stom*. ‘U hebt gelijk. Ik dacht gewoon –’

‘Je bent hier niet om gedachten te hebben,’ snauwt Midas, die me zeldzaam snerend onderbreekt. Het doet mijn adem stokken. Hij was eerder in zo’n goede bui en dat heb ik verpest. ‘Behandel ik je niet goed?’ eist hij, waarna hij zijn armen omhoog gooit en zijn stem door de enorme kamer galmt. ‘Gun ik je niet alle comfort?’

‘Jawel –’

‘Er zijn hoeren in de stad die in ellende leven, in emmers pissen en neuken op straat om geld te verdienen met hun kut. En toch klaag je?’

Ik pers mijn lippen op elkaar. Hij heeft gelijk. Mijn situatie kon zoveel erger zijn. Die wás vroeger ook erger. En hij heeft me ervan gered.

Klein lichtpuntje: het feit dat ik een favoriet van de koning ben, geeft me veel voordelen en bescherming die anderen niet hebben. Wie weet wat er gebeurd zou zijn als de koning me niet had gered? Ik zou nu in het bezit kunnen zijn van vreselijke mensen. Ik zou misschien op een plek leven waar ziekte en wreedheid hoogtij vieren. Ik zou voor mijn leven kunnen vrezen.

Dat was mijn vroegere bestaan. Als slachtoffer van kinderhandel heb ik veel te lang geleefd onder de heerschappij van slechte mensen. Ik heb te veel slechte dingen gezien.

Op een dag liep ik weg en ging ik wonen bij de enige aardige mensen die ik na mijn ouders heb ontmoet. Ik dacht dat ik ontsnapt was aan de wreedheid van het leven. Tot de rovers kwamen en ook dat verpestten. Mijn leven stond op het punt opnieuw ellendig te worden, maar Midas dook op om me te redden.

Hij werd mijn schuilplaats voor het harde, bijtende geweld dat mijn gebroken ziel keer op keer bekogelde en toen maakte hij me zijn beroemde beeldje.

Ik heb geen recht om te klagen of eisen te stellen. Als ik denk aan wat voor leven ik had kunnen hebben... De lijst gaat maar door met een heleboel andere, écht onplezierige dingen en daar denk ik niet graag over na. Ik krijg het maagzuur als ik aan mijn verleden denk, dus dat doe ik liever niet. Spijsverteringsklachten gaan nou eenmaal niet goed samen met de hoeveelheid wijn die ik elke avond drink. Daarom bekijk ik alles graag van de zonnige kant.

Zodra Koning Midas het berouw op mijn gezicht ziet, lijkt hij tevreden met zichzelf omdat hij mijn gedachtegang heeft kunnen veranderen. Zijn ogen verzachten en zijn hand komt weer omhoog om langs mijn arm te strijken. Als ik een kat was, zou ik spinnen.

‘Mijn brave, kostbare meisje,’ zegt hij en de bezorgdheid die in mijn buik kolkt, verdwijnt een beetje, want ik ben kostbaar voor hem en dat zal ik ook altijd blijven. Wij hebben een band die niemand begrijpt. Niemand zal dat ooit kunnen begrijpen. Ik kende hem van nog voordat hij de kroon droeg. Ik kende hem van nog voordat mensen eerbiedig voor hem bogen. Nog voordat dit kasteel glom van het goud. Ik ben al tien jaar bij hem en tijdens dat decennium is de band tussen ons alleen maar sterker geworden.

‘Het spijt me,’ zeg ik tegen hem.

‘Het is in orde,’ sust hij me, waarbij hij nog een keer over mijn pols strijkt. ‘Je ziet er moe uit. Ga maar terug naar je kamer. Ik laat je morgenochtend wel ontbieden.’

Ik frons als hij zich terugtrekt. ‘In de ochtend?’ vraag ik. Normaal roept hij me pas bij zich als de zon al onder is.

Hij knikt als hij zich omdraait en weg begint te lopen. ‘Ja, Koning Fulke vertrekt morgen om terug te keren naar Kasteel Ranhold.’

Het vergt me heel wat moeite om niet zichtbaar opgelucht te zuchten. Ik kan Koning Fulke van het Vijfde Koninkrijk niet uitstaan. Hij is een smerige, botte en oude man met de kracht van duplicatie. Als hij zijn kracht gebruikt, kan hij alles wat hij aanraakt precies één keer verdubbelen. Dat werkt niet op mensen, dank de Goddelijken, anders had hij vast al lang geprobeerd mij te dupliceren.

Ik kan niet wachten tot Fulke uit mijn leven verdwijnt, maar hij en mijn koning zijn nu al enkele jaren bondgenoten. Omdat onze koninkrijken aan elkaar grenzen, komt hij hier elk jaar een paar keer op bezoek, meestal met wagens vol spullen die Midas in goud kan veranderen. Ik ben er zeker van dat Fulke, als hij terug in zijn kasteel is, alles dupliceert: hij is al érg rijk geworden van zijn alliantie met Midas.

Ik heb geen flauw idee wat mijn koning ervoor terugkrijgt, maar ik betwijfel ten zeerste dat hij Fulke rijk maakt uit de goedheid van zijn hart. Midas staat niet bepaald bekend als een onbaatzuchtig man, maar hé, als je koning bent, moet je voor jezelf en je koninkrijk zorgen. Ik neem het hem niet kwalijk.

‘O,’ antwoord ik, want ik weet wat dit betekent. Koning Fulke zal me willen zien voordat hij vertrekt. Hij probeert zijn obsessie met mij niet eens te verbergen voor mijn koning.

Gelukkig zorgt zijn vervoering er wel voor dat Midas meer aandacht voor me heeft. Ze lijken net twee kinderen die vechten om hetzelfde speelgoed. Als Fulke in de buurt is, houdt Midas me dicht bij zich om er zo voor te zorgen dat Fulke geen kans krijgt om te spelen.

Als Midas mijn ongemak al opmerkt, zegt hij er niets over. ‘Je komt morgenochtend naar de eetzaal wanneer we ontbijten,’ zegt hij en ik knik. ‘Ga nu naar je kamer en rust wat uit zodat je fris bent. Als het tijd is, laat ik je ontbieden.’

Ik buig mijn hoofd. ‘Ja, mijn koning.’

Met nog een laatste glimlach en een wapperende draai van zijn gewaad loopt Midas het atrium uit. Ik blijf alleen achter en plots voelt het atrium heel hol aan.

Ik zucht en kijk met stilzweigende haat naar de gouden tralies die zich door de kamer krommen. Was ik maar sterk genoeg om de spijlen verder te buigen en naar buiten te glippen. Het gaat niet eens om vluchten, want dat zou ik niet doen. Ik wéét hoe goed ik het hier heb. Ik zou gewoon in mijn eentje door het kasteel willen zwerven en Midas naar zijn slaapkamer willen volgen... Dat is de enige vrijheid waar ik naar verlang.

Voor de lol pak ik twee van de spijlen vast en trek met al mijn kracht. ‘Kom op, jullie vergulde rotstokken,’ mompel ik met gespannen armen.

Om eerlijk te zijn: ik ben helemaal niet zo gespieerd. Ik zou misschien best wat van mijn vrije tijd gebruiken om te sporten. Druk heb ik het alleszins niet. Absoluut niet zelfs. Ik zou sprints kunnen doen van de ene kant van de kooi naar de andere, of ik zou op de sporten van de kooi kunnen klimmen en pull-ups doen, of ik...

Een proestende lach ontsnapt me en mijn handen vallen weer langs mijn zij. Ik verveel me, maar niet zó erg. Die mannelijke Zadel met die buikspieren is duidelijk veel gemotiveerder dan ik.

Ik kijk langs mijn tralies naar de vogelkooi die een paar meter verderop aan een voetstuk hangt. Binnenin zit een massief gouden vogel bevroren op haar zitstok. Ze was vroeger een sneeuwvink, denk ik. Ze had een wit buikje dat paste bij de sneeuw waar ze overheen vloog, met haar vleugels uitgestrekt om door de ijzige wind te scheren. Nu zijn haar zachte veren allemaal in harde metalen lijnen veranderd. Haar vleugels

drukken voor altijd tegen haar kleine gestalte en haar keel zit dicht zodat ze eeuwig stil is.

‘Kijk me niet zo aan, Coin,’ zeg ik tegen haar.

Ze staart doods naar me terug.

‘Ik weet het,’ zeg ik met een zucht. ‘Ik weet dat het belangrijk is voor Midas dat ik veilig in mijn kooi blijf, net als jij.’ Ik hou mijn hoofd schuin en werp een blik op alle luxe die binnen handbereik is.

Het eten, de kussens, de dure kleding. Sommige mensen zouden er een moord voor plegen en dat bedoel ik niet alleen figuurlijk; ze zouden er écht een moord voor plegen. Armoede is een kwaadaardige motivator. Dat weet ik maar al te goed.

‘Hij heeft zeker geprobeerd het me comfortabeler te maken. Ik zou niet zo hebberig of ondankbaar moeten zijn. Het kan veel erger, toch?’

De vogel blijft me aanstaren en ik zeg tegen mezelf dat ik moet ophouden met tegen het ding te praten. Ze heeft al lang geleden haar laatste adem uitgeblazen. Ik herinner me zelfs het geluid van haar lied niet meer. Maar ik stel me voor dat het prachtig was, voordat het beest tot een glanzend, stil spook stelde.

Is dat wat me te wachten staat?

Zal mijn lichaam over vijftig jaar net zo solide worden als dat van de vogel? Zullen mijn organen samensmelten? Zal mijn stem verstommen en mijn tong verzwaren? Zal het wit van mijn ogen eruit bloeden en zullen mijn oogleden voor altijd open blijven staan, zonder te zien? Misschien zal ik dan op die zitstok zitten, voor altijd onbeweeglijk, terwijl mensen naar me kijken en door de tralies tegen me praten zonder dat ik een woord terug kan zeggen.

Die angst heb ik, al heb ik die nog nooit uitgesproken. Wat als deze kracht verandert? Misschien zal ik dan op een dag echt een standbeeld zijn.

Voorlopig kan ik alleen maar blijven zingen en met mijn spreekwoordelijke vleugels blijven slaan. Blijven ademen met

een borstkas die nog steeds rijst en daalt, net als de zon. Coin en ik zijn niet hetzelfde. Nóg niet, tenminste.

Ik draai me om en laat mijn hand langs de tralies glijden voordat ik mijn arm langs mijn zij laat hangen. *Lichtpuntjes, Auren. Je moet het positief bekijken.*

Zoals het feit dat mijn kooi niet klein is. Midas heeft hem in de loop der jaren langzaam uitgebreid tot hij de hele bovenste verdieping van het paleis omvat. Hij heeft extra deuropeningen laten maken aan de achterkant van de kamers om ze te voorzien van gangen met tralies die uitlopen in grote, ronde kooien. Dat heeft hij allemaal voor mij gedaan.

Ik kan naar het atrium, de salon, de bibliotheek en de koninklijke ontbijtzaal lopen, inclusief mijn persoonlijke kamers, die de hele noordelijke vleugel in beslag nemen. Ik heb meer ruimte dan de meeste mensen in heel het koninkrijk.

Mijn persoonlijke vertrekken bestaan uit een badkamer, kleedkamer en slaapkamer. Het zijn weelderige kamers met ingebouwde, reusachtige vogelkooien. Er zijn ook verbindingsgangen met tralies waardoor ik van de ene kamer naar de andere kan lopen zonder dat ik mijn kooi hoeft te verlaten, tenzij Midas me ergens anders heenbrengt. Maar zelfs dan neemt hij me meestal alleen mee naar de troonzaal.

Arme, bevoorrechte, gouden vrouw. Ik weet dat ik ondankbaar klink en daar ben ik niet trots op. Als een etterende snee diep onder mijn huid. Ik blijf eraan krabben en de plek irriteren, ook al weet ik dat ik de wond beter niet aanraak en hem moet laten genezen zodat het een litteken kan worden.

Maar hoewel elke kamer weelderig is en elk uitzicht prachtig, is de luxe van dit alles al lang geleden voor mij vervaagd. Dat is onvermijdelijk als je hier al zo lang bent. Maakt het echt uit of je kooi van massief goud is als je die nooit mag verlaten? Een kooi blijft een kooi, hoe verguld die ook is.

En daar draait het allemaal om. Ik smeekte hem me te houden en me te beschermen en hij kwam zijn belofte na. Ik ben degene die het verpest. Het is mijn eigen geest die me op

het verkeerde been zet en mij gedachten influistert waar ik geen recht toe heb.

Soms, als ik genoeg wijn drink, vergeet ik dat ik in een kooi zit en kan ik die vervelende gedachte uit mijn hoofd zetten.

Dus ik drink veel wijn.

Ik zucht nog eens diep en kijk omhoog naar het glazen plafond. Ik zie dat er nog meer wolken vanuit het noorden komen aanrollen, hun vormen verlicht door een achtergebleven maan.

Vanavond zal er waarschijnlijk zo'n dertig centimeter sneeuw over Highbell vallen. Het zou me niet verbazen als morgenochtend alle ramen van het atrium volledig bedekt zijn met witte vlokken en dik ijs, zodat de hemel weer voor me verborgen blijft.

Maar voorlopig zie ik nog steeds die ene ster die door de nacht weet te schijnen.

Ik herinner me dat toen ik klein was, mijn moeder me vertelde dat de sterren godinnen waren die wachtten om uit het licht geboren te worden. Een mooi verhaal voor een klein meisje dat haar familie en haar huis in één klap zou verliezen.

Toen ik vijf jaar oud was, op een heldere sterrennacht, werd ik uit mijn bed gerukt. We marcheerden voort – ik en de andere kinderen die in de buurt woonden – onder het geluid van gevechten. We kropen naar buiten tijdens een warme nacht, omringd door gevaar, in een poging ons in veiligheid te brengen. Ik huilde toen mijn ouders me kusten en zeiden dat ik moest gaan. Dat ik dapper moest zijn. Dat ze me snel weer zouden zien.

Eén bevel, één aanmoediging, één leugen.

Maar iemand wist dat we werden weggestuurd. Iemand moest het verteld hebben. Dus toen ik en de anderen wegslopen, bereikten we niet de veiligheid. In plaats daarvan vielen dieven ons aan vanuit de schaduwen, nog voor we de stad uit waren, alsof ze op ons hadden gewacht. Bloed van onze begeleiders vloeide op de grond. Hete vloeistof spetterde op

jonge, verbijsterde gezichten. De herinnering doet mijn ogen nog steeds prikken. Ik wist dat ik in een levende nachtmerrie terecht was gekomen.

Ik probeerde om hulp te schreeuwen, mijn ouders te roepen en ze te vertellen dat dit allemaal verkeerd was, maar een leren prop die naar eikenschors smaakte, werd in mijn mond geramd. Ik huilde toen we werden gestolen. Tranen vielen. Voeten schuifelden. Harten ging tekeer. Thuis vervaagde. Er werd geschreeuwd, er klonk metaal en er werd gehuild, maar er was ook stilte. En de stilte was het ergste.

Ik bleef opkijken naar die lichtpuntjes aan de zwarte hemel en smeekte de godinnen om geboren te worden, om ons te komen redden. Om me terug te brengen naar mijn bed, naar mijn ouders, naar veiligheid.

Dat deden ze niet.

Je zou denken dat ik de sterren dat kwalijk neem, maar dat is niet zo. Want elke keer als ik omhoogkijk, denk ik aan mijn moeder. Of tenminste, aan een stukje van haar. Een stukje waar ik me al twintig jaar wanhopig aan probeer vast te klampen.

Maar het geheugen en tijd gaan niet goed samen. Ze wijzen elkaar af, haasten zich in tegengestelde richtingen en trekken de band tussen hen, die al op springen staat, extra strak. Ze vechten met elkaar, en op onverklaarbare wijze verliezen wij. Het geheugen en de tijd; je verliest altijd het ene als je het andere volgt.

Ik kan me niet herinneren hoe mijn moeders gezicht eruitzag. Ik kan me het gebrom van mijn vaders stem niet meer inbeelden. Ik kan me niet meer voorstellen hoe hun armen om me heen voelden toen ze me voor de laatste keer vasthielden.

Alles is vervaagd.

De enkele ster boven me knipoogt naar me, wazig door de tranen die in mijn ogen prikken. Meteen daarna vervaagt ook de ster door wervelende wolken die hem aan het zicht onttrekken, waardoor een steek van teleurstelling door mijn hart gaat.

Als die sterren echt godinnen zijn die wachten om geboren te worden, zou ik ze moeten waarschuwen om in de veiligheid van hun fonkelende licht te blijven. Want hier beneden is het leven donker en eenzaam; het kent luidruchtige klokken en lang niet genoeg wijn.

BESTSELLERAUTEUR RAVEN KENNEDY KOMT MET EEN
NIEUWE DARK ROMANTASY, PERFECT VOOR DE FANS
VAN SARAH J. MAAS EN JENNIFER ARMENTROUT.

FAE LIETEN DEZE WERELD AAN ONS OVER
EN DEGENEN MET DE MEESTE MACHT, ZIJN
HEER EN MEESTER.

GOUD.

Gouden vloeren, gouden muren, gouden meubels,
gouden kleding. In Highbell staat een kasteel,
verscholen in bergen van eeuwig ijs,
en in dat kasteel is alles van goud.

Ook ik.

Koning Midas redde me vanuit de krochten van mijn wereld,
nam me mee naar zijn paleis en plaatste me op een voerstuk.

Ik ben zijn meest dierbare bezit.

Zijn favoriet. Ik ben de vrouw die hij van goud maakte om aan alle
anderen te laten zien dat ik de zijne ben. Dat hij machtig is.

Hij beschermde me en in ruil daarvoor schonk ik hem mijn hart.

Voor altijd veilig verscholen in zijn gouden paleis.

Tot er een allesverwoestende oorlog uitbreekt en er een deal wordt
gesloten.

Alles waarin ik tot dan toe heb geloofd,
blijken leugens te zijn. Zelfs mijn liefde voor Midas.

Een gouden kooi is niets meer dan dat. Een kooi.

Nu ben ik vrij, maar de monsters aan de andere kant van de tralies zijn
misschien nog wel erger dan een leven in gevangenschap.

 SVM
PUBLISHING

SVMUBLISHING.BE

 SVMUBLISHING